

Arrest

nr. 184 151 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 24 oktober 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 oktober 2015.

Op 15 februari 2006 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2010 wordt de beslissing genomen dat verzoeker, op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt, gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar.

Op 15 juli 2010 wordt deze arbeidskaart B geweigerd.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 625 van 25 november 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 januari 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 november 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2011 werd ingediend door :

S., G. (R.R.: xxxxx) nationaliteit: Nepal geboren te S. op (...) 1981 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, werkbereid is en ter staving een werkbelofte d.d. 23.11.2009 van het Schildersbedrijf CBS, een arbeidsovereenkomst d.d. 16.09.2010 opgesteld door de werkgever Hofstede de Stamper en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer voorlegt, Nederlands geleerd heeft en ter staving deelcertificaten van lessen Nederlands d.d. 14.02.2006 en 07.01.2010 en een bewijs van inschrijving d.d. 19.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, steunbrieven voorlegt, lid is van de vereniging Tamu Samaj vzw en lid is van de openbare bibliotheek in Brugge, vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24.10.2005, die afgesloten werd op 20.02.2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De duur van de procedure – namelijk een jaar en ongeveer vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 08.09.2011 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 21.11.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie op 21.02.2012. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM en de onmogelijkheid van een terugkeer, omwille van de problemen in het land van herkomst met de Maoïsten, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Op 20 november 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 25 november 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissingen, dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 673 van 12 januari 2017 wordt verworpen.

Op 3 september 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 september 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 november 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissingen, dat gekend is onder het rolnummer 183 058.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.”

Verzoeker heeft twee beroepen ingediend tegen beslissingen genomen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- huidig beroep met rolnummer 101 459 tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard;

- het beroep met rolnummer 183 058 tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 november 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling wordt verzoeker geacht afstand te doen van "het eerder ingediende beroep", met name huidig beroep met rolnummer 101 459.

Ter zitting wordt dit meegedeeld en de raadsvrouw van verzoeker wijst erop dat de oudste aanvraag ongegrond werd verklaard in tegenstelling tot de meest recente zodat verzoeker meer belang heeft bij de behandeling van de ongegrond verklaarde aanvraag, zijnde de zaak RvV 101 459. In dit verband merkt de verwerende partij op dat inzake de belangenkeuze, het niet is omdat in geval de Raad de ongegrond verklaarde aanvraag zou vernietigen, de in deze zaak oorspronkelijk ontvankelijk verklaarde aanvraag opnieuw ontvankelijk dient te worden verklaard.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt meer belang te hebben bij de behandeling van de ongegrond verklaarde aanvraag, aangezien deze beslissing inhoudelijk ingaat op de grond van de zaak. Nu verzoeker zijn belang erbij aantoonst dat de Raad oordeelt op grond van het eerder ingediende verzoekschrift, wordt huidige zaak behandeld en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het later ingediende beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 26.01.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

*De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:
(...)*

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins ongegrond kon worden verklaard en dit omwille van volgende redenen.

In de beslissing stelt DVZ dat verzoeker zich niet kan beroepen op de instructie d.d. 19.07.2009 daar deze vernietigd is door de Raad van State.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 26.01.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Eerst dient opgemerkt te worden dat de Raad reeds in verschillende arresten uitspraak heeft gedaan verwijzend naar de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijn.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel dvz, als de Raad in het verleden toepassing hebben gemaakt van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest 133.915.

Doch werd zowel door DVZ als de staatssecretaris bevestigd dat de instructies zullen toegepast worden.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block: .

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet. In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien

deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van d, Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt MI weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd. De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;
- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen ,

zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidskaart zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- *op medische gronden*
- *lange asielprocedures*
- *humanitaire redenen*
- *de illegaal verblijvende ouders van Belgische kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens - Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructie in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen : Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf.

Dat men stelt in de beslissing dat dit erkend wordt, dat dit een reden kan zijn om een verblijf toe te kennen maar men is hiertoe niet verplicht.

Maar men motiveert dan niet waarom in deze casus voor DVZ het niet voldoende is om tot regularisatie over te gaan.

Dat indien men niet overgaat tot regularisatie alhoewel alle voorwaarden voldaan zijn dan moet men minstens motiveren waarom men niet tot regularisatie overgaat.

Dat men ook met andere elementen gewoon geen rekening gehouden heeft. Nl. met de prangende humanitaire situatie.

DVZ meent dat de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt m.b.t. tot zijn ziekte , dat er hiervoor een andere procedure bestaat nl. 9ter.

Verzoeker is zeer goed op de hoogte van het feit dat er een verschil is tussen een procedure 9bis en een procedure 9ter. Hij is zelfs in het bezit van een AI op basis van zijn aanvraag 9ter.

Verzoeker heeft deze elementen enkel aangehaald om aan te tonen dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Toch heeft DVZ het nagelaten om de prangende humanitaire situatie te onderzoeken.

De vernietigde instructie van 19.07.2009 stelde het volgende m.b.t. de prangende humanitaire situatie:

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich, er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens « een prangende humanitaire situatie ». Dit is geen exhaustieve lijst.

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dat hij omwille van zijn ziekte en de situatie in het land van herkomst niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat hij onder de voorwaarden valt om geregulariseerd te worden. Immers hij komt in aanmerking voor regularisatie op basis van zijn langdurig verblijf van meer dan zeven jaar, zijn goede integratie in onze samenleving, het hebben van een arbeidscontract en prangende humanitaire redenen, immers hij is ernstig ziek.

Dat er verschillende gronden zijn om tot regularisatie over te gaan , dat men dit niet doet en nalaat te motiveren waarom al deze elementen voor DVZ niet voldoende zijn.

Dat de materiële motiveringplicht dan ook geschonden is !

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verder stelt DVZ dat zijn langdurig verblijf, zijn werkbereidheid en zijn integratie elementen zijn die een grond, zouden kunnen vormen voor verblijfsrecht, maar niet moeten vormen.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat betrokkene niet concreet aantoonst waarom dit een grond moet vormen voor regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr .80-255 van 26 april 2012 van uw raad.

De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf () een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.⁶ In casu wordt dit niet gedaan. Stellen dat zijn integratie een gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat DVZ het kan maar niet moet is dan ook volkomen onterecht!

Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

*De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden om basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 7 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is en hiervan bewijzen voorlegt en legaal in het land verblijft. Dat er dan ook rekening moet gehouden worden met ALLE AANGEHAALDE ELEMENTEN. Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen .

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

- de wet dd. 29.07.1991;

- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in de uiteenzetting bij zijn enig middel tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, betreffende de formele motiveringsplicht, laat verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter opdat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, werkbereid is en ter staving een werkbeloofte dd. 23.11.2009 van het Schildersbedrijf CBS, een arbeidsovereenkomst d.d. 16.09.2010 opgesteld door de werkgever Hofstede de Stamper en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer voorlegt, Nederlands geleerd heeft en ter staving deelcertificaten van lessen Nederlands d.d. 14.02.2006 en 07.01.2010 en een bewijs van inschrijving d.d. 19.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, steunbrieven voorlegt. lid is van de vereniging Tamu Samaj vzw en lid is van de openbare bibliotheek in Brugge, vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24.10.2005, die afgesloten werd op 20.02.2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De duur van de procedure — namelijk een jaar en ongeveer vier maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art 9ter d.d. 08.09.2011 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 21.11.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie op 21.02.2012. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM en de onmogelijkheid van een terugkeer, omwille van de problemen in het land van herkomst met de Maoïsten, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. "

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn;

zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid,

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd, in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze geen regularisatie rechtvaardigen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de (vernietigde) instructies van 19.07.2009 diende toe te passen. Verzoeker stelt dat de gemachtigde deze instructie zou moeten toepassen, nu geen nieuwe richtlijn werd aangenomen. Verzoeker houdt verder voor dat het onbehoorlijk is dat de gemachtigde er een eigen mening op na houdt in zijn beslissing. De bestreden beslissing schendt volgens verzoeker dan ook het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kritiek feitelijke, noch juridische grondslag heeft.

Nopens de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel, merkt verwerende partij vooreerst op dat verzoeker niet aantoont welke andere aanvragen, waarbij de vreemdeling zich in identieke feitelijke omstandigheden bevond, anders zouden zijn behandeld.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld." (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

De verwerende partij laat verder gelden dat de instructie van 19 juli 2009 met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd werd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde toepassing had moeten maken van de criteria van een instructie, die vernietigd werd door de Raad van State en aldus uit het rechtsverkeer verdwenen is.

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoeker, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren."

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan toetsen aan de instructie:

(...)

Verzoekers beschouwingen als zou de bestreden beslissing een schending van het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel inhouden doordat de instructie niet zou zijn toegepast, kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker gaat met zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verzoeker kan ter zake niet dienstig verwijzen naar beweerde verklaringen van het kabinet.

Ook verzoekers beschouwingen, als zou de vorige bevoegde staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek is niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

(...)

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 nog steeds toepassing dient te vinden, vermits op heden geen nieuwe instructie of richtlijn werd bekendgemaakt. Verzoekers beschouwingen zijn evenmin ernstig waar hij ongestaafd voorhoudt dat hij "tientallen voorbeelden kan voorleggen waarin nog verwezen wordt naar de instructie

Terwijl in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, in de bestreden beslissing afdoende wordt uiteengezet om welke redenen de door verzoeker aangevoerde elementen geen grond tot regularisatie vormen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd, omdat geen rekening zou zijn gehouden met de prangende humanitaire situatie en een gevoegde arbeidsovereenkomst, laar de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Het loutere feit dat verzoeker ongestaafd beweert dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker het kennelijk oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de elementen van integratie onvoldoende werden geacht om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring leiden.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde alle aanvragen zou kunnen weigeren op grond van de motivering dat de integratie louter het gevolg is van de eigen houding in illegaal verblijf. In antwoord op verzoekers kritiek, merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen volstrekt hypothetisch zijn. In casu werd wel degelijk een grondig en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nogmaals naar het gegeven dat de gemachtigde bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn middel een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoogt, merkt de verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt immers enkel of gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het enkele feit dat verzoeker meent dat hij wel voldoende elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangaande het beweerde ononderbroken verblijf en de integratie werd reeds afdoende gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier. Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen op zich geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie: een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht, daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Verzoeker uit op deze motivering onder meer volgende kritiek:

“Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen : Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf.

Dat men stelt in de beslissing dat dit erkend wordt, dat dit een reden kan zijn om een verblijf toe te kennen maar men is hiertoe niet verplicht.

Maar men motiveert dan niet waarom in deze casus voor DVZ het niet voldoende is om tot regularisatie over te gaan.”

en

“Verder stelt DVZ dat zijn langdurig verblijf, zijn werkbereidheid en zijn integratie elementen zijn die een grond, zouden kunnen vormen voor verblijfsrecht, maar niet moeten vormen.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat betrokkene niet concreet aantoonde waarom dit een grond moet vormen voor regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!”

Uit de volgende passage van de bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, werkbereid is en ter staving een werkbepaalde d.d. 23.11.2009 van het Schildersbedrijf CBS, een arbeidsovereenkomst d.d. 16.09.2010 opgesteld door de werkgever Hofstede de Stamper en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer voorlegt, Nederlands geleerd heeft en ter staving deelcertificaten van lessen Nederlands d.d. 14.02.2006 en 07.01.2010 en een bewijs van inschrijving d.d. 19.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, steunbrieven voorlegt, lid is van de vereniging Tamu Samaj vzw en lid is van de

openbare bibliotheek in Brugge, vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

blijkt dat de verwerende partij het door verzoeker aangehaalde langdurig verblijf in België en zijn integratie alhier niet betwist en stelt dat deze een reden kunnen zijn om verzoeker een verblijf toe te kennen, maar dat de verwerende partij hiertoe niet verplicht is. De Raad dient echter samen met verzoeker vast te stellen dat de verwerende partij de door haar niet betwiste argumenten van verzoeker niet op afdoende wijze beantwoordt. De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij meent dat de niet betwiste elementen op zich geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Een loutere verwijzing naar de omstandigheid dat zij "*hiertoe niet verplicht*" is, is niet afdoende, te meer daar zij zelf in de bestreden beslissing poneert: "*Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.*"

De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende wijze te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom de aangevoerde argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, *quod non in casu*. Uit de gewraakte passage van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om *in casu* geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. De verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat er zodanige inherente motieven besloten liggen in de gewraakte passage van de bestreden beslissing dat zij niet dienen te worden vermeld.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die gericht zijn tegen de bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET